

«Cuando una palabra se os clava como un puñal en las entrañas -ens va dir Maragall en castellà- confiad en ella, porque lleva espíritu». Poetes i artistes són els educadors de la sensibilitat d'un poble que, sense ells, tendeix a esdevenir «massa» i «ramat». Poetes i artistes, sovint, ensenyen el noble art de viure humanament, a desvetllar potències i facultats adormides, amagades o latents. Ells ens recorden que tots estem cridats a ser creadors, creadors del propi jo, de la pròpia circumstància, d'un món propi. Encomanar saviesa (que és més que ciència), encomanar creixement cap a la maduresa humana (que és més que el progrés tècnic), encomanar cant i joia -i tal volta humor- tot dilatant la consciència (que és més que l'expandiment econòmic) són tasques que la Realitat, radicalment bella i ben amagada en el vell fons de la consciència més íntima, confia a aquests éssers rars i extravagants que són els poetes. L'opció per la paraula poètica i pel poeta com a descobridor -i capgirador, sovint- de valors, és una opció plena de conseqüència, tota una aventura i un camí que es va fent a poc a poc.

És això i d'altres coses, el que parsimoniosament anem descobrint els divendres a partir de dos quarts de deu del vespre en un racó de Sant Celoni.

Hi sou convidats.

Antoni Pascual i Piqué